

преди 30 години заболѣлитѣ отъ дефтиритѣ обикновено умираха. Никой съ нищо не можеше да помогне противъ тая ужасна болестъ.

Дълги години докторъ Ру изучавалъ малкитѣ животинки, които причиняватъ тая болестъ. Дълго правилъ опити, съ що би могълъ да ги умъртвява, безъ да повреди на болния. И най-после той намерилъ тъй наречената „противодефтиритна сокървица“. Щомъ се нацърка отъ нея подъ кожата на болното, то е спасено. Смъртъ може да се яви само, ако се е минало повече време отъ заболѣването.

Затова, колкото по-рано стане това нацъркване, толкова е по-сигурно оздравяването.

Д-ръ Д. Т. Бурилковъ.

Не е ученъ, ама е гласовитъ

(Народна приказка)

Единъ отъ грѣцкитѣ владии въ Бѣлгавия билъ много лакомъ за пари. Надумали се нѣколко селяни, да опитатъ, до кжде отива лакомството му. Тѣ взели едно магаре, турили му новъ оглавникъ и новъ самаръ, подстригали му хубаво гривата и на опашквте му вързали голѣмъ нанизъ жѣлтици.

Отишли въ града. Завели и магарето при владиката и го помолили да го направи попъ за тѣхното село. Владиката се разсърдилъ м извикалъ: — Дѣ се е чуло и видѣло отъ магаре попъ да стане?

Селянитѣ трѣгнали да си отиватъ. Като повели магарето, то се обърнало и жѣлтицитѣ блѣснали на опашката му. Владиката ги видѣлъ и запиталъ: Какви сж тия жѣлтици?

Селянитѣ отговорили, че магарето ги носело да си плати за опопването. Въ това време магарето ревнало колкото го гласъ държи.

— Браво, извикалъ владиката, не е ученъ ама е гласовитъ, Бива го за попъ.

Той опопилъ магарето и взелъ жѣлтицитѣ.